

Sygn. akt V KZ 70/22

POSTANOWIENIE

Dnia 29 grudnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Kozielowicz (przewodniczący)

SSN Waldemar Płóciennik

SSN Jacek Błaszczyk (sprawozdawca)

Protokolant Agnieszka Murzynowska

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Jerzego Engelkinga
w sprawie **T. H.**

oskarżonego z art. 200 § 1 k.k. po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 29 grudnia 2022 r.,

zażaleń obrońcy oskarżonego i oskarżonego

na postanowienie Sądu Najwyższego

z dnia 8 grudnia 2022 r., sygn. akt V KK 336/21

w przedmiocie zastosowania tymczasowego aresztowania na okres trzech miesięcy
na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k. oraz art. 538 § 2 k.p.k.

postanowił:

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy, wyrokiem z dnia 8 grudnia 2022 r., sygn. akt V KK 336/21, po rozpoznaniu kasacji obrońcy oskarżonego, uchylił zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w Zielonej Górze z dnia 17 marca 2021 r., sygn. akt VII Ka 551/20, zmieniający wyrok Sądu Rejonowego w Żaganiu z dnia 28 lutego 2020 r., sygn. akt II K 887/19 i sprawę przekazał Sądowi Okręgowemu w Zielonej Górze do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym. Uchylając to orzeczenie, Sąd Najwyższy na podstawie art. 538 § 2 k.p.k. w zw. z art. 249 k.p.k. w zw. z art.

258 § 1 pkt 2 k.p.k., zastosował wobec T. H. tymczasowe aresztowanie na okres 3 miesięcy, tj. do 7 marca 2023 r.

Zażalenia na postanowienie o zastosowaniu tymczasowego aresztowania po wydaniu wyroku w wyniku rozpoznania kasacji złożyli obrońca oskarżonego i oskarżony.

Obrońca zaskarżonemu postanowieniu Sądu Najwyższego, orzekającego w pierwszej instancji, zarzucił:

1. obrazę przepisów postępowania art. 249 § 1 k.p.k. poprzez niewłaściwe zastosowanie polegające na uznaniu, że istnieje duże prawdopodobieństwo popełnienia przez oskarżonego zarzucanego mu czynu, mimo że oskarżenie zostało oparte jedynie o depozycje pokrzywdzonej, a w sprawie istnieją dowody wpływające na jej wiarygodność;
2. obrazę przepisów postępowania art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 258 § 2 k.p.k. poprzez niewłaściwe zastosowanie polegające na uznaniu, że oskarżony będzie nakłaniał do składania fałszywych zeznań lub wyjaśnień albo w inny bezprawny sposób utrudniał postępowanie karne, mimo że materiał dowodowy został zgromadzony w sprawie, a aktualnie nie występuje potrzeba przeprowadzenia dowodów w postaci zeznań świadków, albowiem uchylenie wyroku Sądu II instancji nie nastąpiło z powodu wadliwego przeprowadzenia dowodów z zeznań świadków, a wymiar grożącej kary oskarżonemu nie może stanowić samoistnej przesłanki do zastosowania środka zapobiegawczego w postaci aresztu tymczasowego.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości, względnie zastosowanie nieizolacyjnego środka zapobiegawczego.

Oskarżony zaskarżonemu postanowieniu zarzucił:

- błędną interpretację art. 258 § 1 i 2 k.p.k. i przyjęcie, że przepis ten w razie skazania na surową karę pozwala automatycznie niezależnie od zgromadzonych dowodów uznać, że zachodzi obawa mataczenia lub ukrywania się i istnieje potrzeba zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania;

- naruszenie art. 258 § 1 i 2 k.p.k. poprzez jego zastosowanie w sytuacji, w której wymierzona kara nieprawomocna mogła zostać orzeczona wbrew zasadom wymiaru kary;
- „naruszenie błędnej interpretacji” art. 249 § 1 k.p.k. poprzez przyjęcie, że musi być zastosowany środek zabezpieczający dla prawidłowego toku postępowania.

Nadto skarżący powołał się na swoją trudną sytuację rodzinną, wskazując, że ma rodziców w podeszłym wieku, którym chciałby zapewnić pomoc i opiekę. Oskarżony zobowiązał się do realizacji nałożonych obowiązków i nie kontaktowania się z innymi uczestnikami postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniesione przez obrońcę i oskarżonego zażalenia są niezasadne.

Podnoszone przez skarżących w środkach odwoławczych okoliczności nie mogły doprowadzić do uwzględnienia żądań skarżących. Nie uwzględniają bowiem zaistnienia w sprawie tych przesłanek, które Sąd Najwyższy - Sąd *a quo* wskazał jako uzasadniające zastosowanie wobec oskarżonego tymczasowego aresztowania.

Podnoszone w zażaleniach okoliczności bądź to nie mają żadnego znaczenia dla kontroli odwoławczej wskazanego postanowienia, bądź też są całkowicie dowolne. Nie uwzględniają bowiem w istocie zaistnienia w sprawie tych podstaw faktycznych i prawnych, które Sąd I instancji wskazał jako uzasadniające zastosowanie wobec T. H. tymczasowego aresztowania.

Przypomnieć należy, że wobec oskarżonego orzeczono w Sądzie pierwszej instancji karę 4 lat pozbawienia wolności, którą następnie podwyższono w Sądzie drugiej instancji do 6 lat pozbawienia wolności, a więc potrzeba zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania karnego izolacyjnym środkiem zapobiegawczym znajduje swoją podstawę w treści przepisów art. 249 k.p.k. i art. 258 § 2 k.p.k. Konieczność zastosowania tego najsurowszego środka zapobiegawczego przez Sąd Najwyższy wynika z uchylenia zaskarżonego kasacją wyroku Sądu Okręgowego w Zielonej Górze i przekazania sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania (art. 538 § 2 k.p.k.). W niniejszej sprawie nie występują z kolei takie okoliczności, które nakazywałyby odstępnie od stosowania izolacyjnego środka zapobiegawczego.

Trafnie także Sad Najwyższy - Sąd I instancji uznał, iż zaistniała wobec oskarżonego określona w art. 258 § 2 k.p.k. przesłanka szczególna stosowania tymczasowego aresztowania. Brak jest również racjonalnych powodów - skarżący też ich nie wskazują - do stwierdzenia nietrafności przekonania Sądu *a quo* o tym, że zebrane w sprawie dowody wskazują na duże prawdopodobieństwo, że oskarżony zarzucane mu czyny popełnił i tym samym o zaistnieniu wobec niego przesłanki ogólnej zastosowania środków zapobiegawczych określonej w przepisie art. 249 § 1 k.p.k.

W sprawie, jak wskazano, nie występują także przesłanki z art. 259 k.p.k., które uzasadniałyby odstępnie od stosowania najsurowszego środka zapobiegawczego. Kwestii takich obrońca nie podniósł i nie przedstawił w części motywacyjnej wniesionego środka odwoławczego. Z kolei przedstawione przez oskarżonego okoliczności w postaci trudnej sytuacji rodzinnej, nie należą do przyczyn, o których mowa w art. 259 k.p.k.

W takiej sytuacji, gdy tymczasowe aresztowanie znajduje swoje podstawy w art. 249 i art. 258 § 2 k.p.k., a konieczność jego zastosowania spowodowana jest uchYLENIEM zaskarżonego kasacją wyroku Sądu odwoławczego i przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania w postępowaniu drugoinstancyjnym (art. 538 § 2 k.p.k.), przy czym nie zachodzą okoliczności, które stałyby na przeszkodzie stosowaniu izolacyjnego środka zapobiegawczego - zaskarżone postanowienie, jako w pełni prawidłowe, należało utrzymać w mocy.

Z tych względów orzeczono jak w sentencji.

[as]

I.n